

Arrest

nr. 277 495 van 16 september 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VAN DER HAERT
Louizalaan 54/3e verd.
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 21 april 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 22 maart 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 25 april 2022 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 juli 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 augustus 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VAN DER HAERT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 22 maart 2022 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de politie van PZ REGIO R.S. (...) op 22.03.2022 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Mevrouw, die verklaart te heten:
(...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen,
- tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,
- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,
binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

■ **1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.**

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van haar arrestatie.

Betrokkene is in het bezit van een verlopen Iraans paspoort en een verlopen Deense verblijfstitel.

Betrokkene diende een huwelijksdossier met een Belgisch onderdaan, haar intentie om te huwen geeft haar niet automatisch recht op een verblijf. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Iran geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. Zowel betrokkene als haar partner wisten dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België

Betrokkene verklaart niet minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 8 en 12 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn), van de artikelen 7, 62 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, onder andere het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekende partij zet haar enig middel uiteen als volgt:

"Eerste stuk : (...)

De eerbiediging van het privé- en familieleven van verzoekster en correlatieve verplichting van de verwerende partij om rekening te houden van het privé-en familieleven van verzoekster bij het nemen van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt wat volgt : (...)

Artikel 8 van het EVRM is een hogere wetsnorm, waarin een grondrecht verankerd is en waarop particulieren rechtstreeks een beroep kunnen doen voor de administratieve en gerechtelijke autoriteiten in België.

Artikel 7 van het Handvest bepaalt dat éénieder recht heeft “op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn communicatie”.

Artikel 12 van het EVRM bepaalt ook :(...)

Artikel 5 van de Richtlijn 2008/115/EG vereist dat rekening wordt gehouden met het gezinsleven van de betrokkene wanneer een verwijderingsmaatregel wordt genomen.

Verder voorziet artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 dat, wanneer een beslissing genomen wordt tot verwijdering, er rekening gehouden moet worden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Aangezien de eerbiediging van het privé- en familieleven een grondrecht is, moet ook bij een verdrijvingsmaatregel rekening gehouden worden met het gezins- en familieleven van de betrokkene in België.

Wanneer een risico op schending van het recht op eerbiediging van het privé- of gezinsleven wordt aangevoerd, onderzoekt de rechtbank eerst of er een privé- of gezinsleven is in de zin van het EVRM, alvorens te onderzoeken of er een onevenredige inmenging is.

- Bestaan van een gezins- en familieleven

Voor de beoordeling van het al dan niet bestaan van een privé- en gezinsleven, moet de rechtbank zich plaatsen op het moment waarop de bestreden beslissing genomen werd.

Artikel 8 van het EVRM geeft geen definitie van het begrip “familieleven”, het begrip “gezinsleven” of het begrip “privéleven”. Bij gebreke van een wettelijke definitie van deze begrippen stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna “EHRM”) in haar rechtspraak dat het de feitelijke familiebanden zijn die zullen worden onderzocht in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Het familie- en privéleven omvat het recht van het individu om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met zijn medemensen. Verder volgt uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat de familielatie tussen echtgenoten of partners moet worden verondersteld.

In casu, lijdt het geen twijfel dat verzoekster een privé- en gezinsleven heeft in België. Dit blijkt ook uit de bestreden beslissing zelf.

Verzoekster en de Heer V.D.W.(...), een Belgische onderdaan, kennen elkaar sinds de lente van 2020 en onderhouden sindsdien een liefdesrelatie. Verzoekster en de Heer V.D.W.(...) leven sinds de lente van 2020 gelukkig samen in het huis van de Heer V.D.W.(...). Het duurzaam karakter van hun relatie kan niet betwist worden o.a. op basis van de documenten die verzoekster neerlegt in het kader van de huidige procedure.

In de tussentijd, hebben verzoekster en de Heer V.D.W.(...) besloten om hun liefdesrelatie te officialiseren en hebben, op 15 januari 2022, een huwelijksverklaring afgelegd voor het gemeentebestuur van S. (...). Het huwelijk werd vastgesteld op 1 juni 2022.

Verzoekster zelf verblijft sinds meer dan 2 jaar onafgebroken in België. Zij onderhoudt ook relaties met andere Belgische onderdanen, o.a. de ouders van de Heer V.D.W.(...), maar ook hun gezamenlijke vrienden en kennissen. Dit wordt bevestigd door de getuigenissen die zij neerleggen (stuk 6).

Op basis van wat voorafgaat, zijn er in huidig geval voldoende elementen om aan te nemen dat verzoekster een familie- en gezinsleven heeft in België.

Zij valt bijgevolg binnen de werkingssfeer van artikel 8 van het EVRM. Dit wordt ook niet betwist door verwerende partij.

- Onevenredige inmenging in het privé- en familieleven van verzoekster

Zoals Uw Raad dit herhaaldelijk vaststelt, kunnen in bepaalde gevallen “binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM” (RvV, arrest nr. 220 465 van 30 april 2019).

In het geval van een toelating tot binnenkomst en/of eerste verblijf of in het geval van een illegaal verblijf, dient er volgens het EHRM te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten verblijven zodat hij zijn recht op gezins- en privéleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen.

Dit onderzoek wordt uitgevoerd door een billijke afweging van de betrokken belangen. Indien na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting is voor de staat, dan werd artikel 8, eerste lid van het EVRM geschonden.

Met andere woorden kan een inmenging in het privé- en familieleven enkel worden aanvaard mits eerbiediging van een zekere evenredigheid. De verwerende partij moet bijgevolg aantonen dat zij zorgvuldig een evenwicht gezocht heeft tussen het nagestreefde doel en de ernst van de schending van het recht op eerbiediging van het privé- en familieleven van de verzoekende partij. Er moet rekening gehouden worden, enerzijds, met het feit dat de vereisten van artikel 8 van het EVRM, evenals de andere bepalingen van het verdrag, waarborgen zijn en niet afhankelijk kunnen zijn van de loutere goede wil van de administratie, en, anderzijds, met het feit dat dit artikel primeert op de bepalingen van de wet van 15 december 1980.

In recentere arresten relateert het EHRM het onderscheid tussen positieve en negatieve verplichtingen, aangezien de toepasselijke beginselen in beide situaties vergelijkbaar zijn.

In het licht van voormelde overwegingen, moest verwerende partij een individueel onderzoek verrichten naar de persoonlijke situatie van verzoekster om deze billijke belangenafweging te kunnen volbrengen.

Uw Raad heeft op 23 juni 2016 (arrest nr. 170.460), betreffende een bevel om het grondgebied te verlaten, reeds geacht dat :

“hoewel artikel 8 van het EVRM dus geen absoluut recht omvat en ongeacht of een verblijf wordt geweigerd dan wel beëindigd, zijn Verdragsluitende Staten er wel toe gehouden om, binnen de beleidsruimte waarover zij beschikken, een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, Nuñez-Noorwegen, §§ 68-69). In zaken die zowel op een gezinsleven als op immigratie betrekking hebben, zal de omvang van de negatieve dan wel positieve verplichtingen van een Verdragsluitende Staat in het kader van artikel 8 van het EVRM afhankelijk zijn van de individuele omstandigheden van de betrokken personen en het algemeen belang (EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 140)” (wij onderlijnen).

Uw Raad stelt verder dat :

“De beleidsruimte van Verdragsluitende Staten wordt overschreden wanneer Staten geen billijke afweging maken tussen het algemeen belang enerzijds, en het belang van het individu anderzijds. Of het nu een negatieve verplichting of een positieve verplichting betreft, in beide gevallen dienen de genomen maatregelen gerechtvaardigd en proportioneel te zijn. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben. De toepassing van de vreemdelingenwet moet aan de voorwaarden van artikel 8 van het EVRM worden getoetst (cf. RvS 26 mei 2009, nr. 193.522). Er rust bijgevolg een onderzoeksplicht bij Verdragsluitende Staten: bij het nemen van een verblijfs- en/of verwijderingsbeslissing dienen steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval te worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging” (wij onderlijnen).

In een arrest nr. 182 432 van 16 februari 2017, heeft Uw Raad ook geacht dat :

“Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (cf. RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van het bestuur om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan het kennis heeft of zou moeten hebben”.

In casu is het onderzoek dat de verwerende partij geleverd heeft betreffende een eventuele schending van artikel 8 van het EVRM duidelijk onvoldoende.

In de motivering van de bestreden maatregel wordt in wezen gesteld dat verzoekster kan terugkeren naar Iran zonder dat dit een onevenredige inbreuk zou voortbrengen op haar recht op gezins – en privéleven.

Uit deze redenering en de motivatie van de bestreden beslissing blijkt echter duidelijk dat het onderzoek naar een mogelijke inmenging van de maatregel op het privé- en gezinsleven van verzoekster volstrekt ontoereikend is. Er moet inderdaad benadrukt worden dat het niet voldoende is om artikel 8 van het EVRM en theoretische overwegingen te vermelden in de beslissing opdat deze conform zou zijn met artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980, maar ook dat uit de beslissing effectief zou blijken dat verwerende partij daadwerkelijk een afweging heeft uitgevoerd van de betrokken belangen.

Hier kan enkel vastgesteld worden dat de bestreden beslissing, hoewel het theoretische overwegingen vermeldt, geen enkele informatie biedt over de in concreto elementen van de zaak waarmee verwerende partij rekening had moeten houden.

Zo rept verwerende partij met geen woord over de identiteit van de partner van verzoekster, over de duur van hun relatie, over het feit dat zij hier concrete toekomstplannen hebben, over het feit dat verzoekster vandaag vrienden heeft in België.

Verder gaat de bestreden beslissing voorbij aan het feit dat verzoekster, om haar situatie te regulariseren, hiervoor eerst getrouwd moet zijn / wettelijk moet samenwonen met de gezinsheer. Zonder huwelijk of wettelijke samenwoning, zal verzoekster haar situatie onmogelijk kunnen regulariseren om reglementair naar België te komen voor een lang verblijf. Het is bijgevolg waarschijnlijk dat, indien de bestreden beslissing uitgevoerd zou worden, de Heer V.D.W.(...) en verzoekster verschillende maanden of jaren gescheiden zullen moeten leven.

Verder hebben verzoekster en de Heer V.D.W.(...) op 15 januari 2022 een huwelijksverklaring afgelegd. De omzendbrief van 17 september 2013 betreffende de gegevensuitwisseling tussen de ambtenaren van de burgerlijke stand en de Dienst Vreemdelingenzaken ter gelegenheid van een huwelijksaangifte of een verklaring van een wettelijke samenwoning van een vreemdeling in illegaal of precair verblijf bepaalt uitdrukkelijk dat er niet kan worden overgegaan tot de uitvoering van een bevel om het grondgebied te verlaten jegens een persoon die een huwelijksverklaring heeft afgelegd in België totdat er een beslissing genomen wordt door de Ambtenaar van de burgerlijke stand betreffende de voltrekking van het huwelijk of totdat het huwelijk voltrokken is.

In de praktijk werd deze maatregel ingevoerd om te voorkomen dat een persoon naar zijn land van herkomst teruggestuurd zou worden tijdens het onderzoek dat uitgevoerd wordt door de Ambtenaar van de burgerlijke stand en de Procureur des Konings. Dit onderzoek wordt inderdaad uitgevoerd dankzij verschillende onderzoeksmaatregelen die noodzakelijkerwijs behoeven dat de persoon zich op het Belgisch grondgebied zou bevinden, onder andere een woonstcontrole en een verhoor bij de politie. Zonder de aanwezigheid van de vreemdeling op het Belgische grondgebied, kan de Procureur des Konings geen onderzoek uitvoeren en geen advies gunnen, en wordt de voltrekking van het huwelijk geweigerd. Dit zou echter een flagrante inmenging zijn in het privé – en familieleven van de betrokkenen, reden waarom deze maatregel door de omzendbrief van 17 september 2013 ook werd ingevoerd.

In huidige zaak, heeft verzoekster een huwelijksverklaring afgelegd met haar partner, maar het huwelijk werd nog niet voltrokken. Zij valt bijgevolg onder de bescherming van de Omzendbrief van 17 september 2013 aangezien haar verwijdering zal impliceren dat zij niet zal kunnen trouwen in België.

Uiteindelijk is er geen argument of element van openbare orde die de verwijdering van verzoekster noodzakelijk zou maken : verzoekster vormt inderdaad geen enkel gevaar voor de openbare orde. De

bestreden beslissing is dus niet noodzakelijk om één van de legitieme doelstellingen van artikel 8 EVRM na te streven.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de beslissing onevenredig is.

Verwerende partij heeft derhalve de familiebanden en de concrete situatie van verzoekster en haar partner buiten beschouwing gelaten. Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat verwerende partij op de hoogte was van alle concrete elementen van de zaak bij het nemen van de beslissing (o.a. het feit dat verzoekster verschillende familieleden heeft die in België verblijven). Verwerende partij heeft hiernaar ook geen concreet onderzoek gevoerd. Verwerende partij heeft bijgevolg de gevolgen van een eventuele verwijdering van verzoekster onmogelijk concreet kunnen analyseren, rekening houdend met alle elementen van de zaak, aangezien zij van deze elementen gewoon weg niet op de hoogte was. Zij schendt dan ook haar zorgvuldigheidsplicht.

De bestreden beslissing houdt een onevenredige inbreuk in op het gezins- en privéleven van verzoekster en van haar partner, aangezien zij, door de tenuitvoerlegging van de maatregel, redelijkerwijs niet meer in de mogelijkheid zullen zijn om te trouwen en nadien definitief herenigd te worden op basis van een gezinshereniging.

De motivering van de bestreden maatregel laat duidelijk een gebrek aan een zorgvuldige analyse blijken voordat het bevel om het grondgebied te verlaten genomen werd. De materiële motiveringsplicht voorziet dat de aangehaalde motivering volledig, correct en afdoende dient te zijn, wat in casu niet het geval is. Zo rept verwerende partij met geen woord over de identiteit van de partner van verzoekster, hun concrete liefdesrelatie en hun toekomstplannen. Verzoekster kan de motieven van de bestreden beslissing dan ook niet begrijpen.

De bestreden beslissing schendt bijgevolg de artikelen 8 en 12 van het EVRM, artikel 7 van het Handvest, artikel 5 van de Richtlijn 2008/115/EG, de artikelen 7, 62 en 74/13 van de wet van 15 december 1980, artikelen 2 en 3 van de Wet van 19 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder de verplichting beslissingen afdoende te motiveren, het zorgvuldigheidsbeginsel en de verplichting rekening te houden met alle elementen van het dossier.

Tweede stuk : (...)

Geen gebonden bevoegdheid

Artikel 7 van de wet van 15 december 1980 bepaalt : (...)

Deze bepaling werd gewijzigd door de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 en heeft de verplichting ingevoerd voor Dienst Vreemdelingenzaken om in bepaalde gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen.

In de parlementaire voorbereidende werkzaamheden van deze wet van 19 januari 2012 luidt het commentaar op artikel 5 dat deze nieuwe bepaling invoegt als volgt:

“Artikel 6, § 1 van de richtlijn legt de lidstaten op om een terugkeerbesluit tegen elke onderdaan van een derde land uit te vaardigen die illegaal op het grondgebied verblijft. De eerste zin van het eerste lid van artikel 7 werd in die zin aangepast.

Een dergelijke verplichting geldt uiteraard niet indien de effectieve terugkeer van de vreemdeling een schending met zich mee zou brengen van de artikelen 3 en 8 van het EVRM. De vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsmaatregel mag in geen geval verwijderd worden naar het land waar hij een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een schending van het beginsel van non-refoulement. Bij de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt het beginsel van non-refoulement, zoals voorzien in artikel 22 van het ontwerp, toegepast (...).”

Uw Raad oordeelt trouwens :

“Bovendien bepaalt artikel 74/13 van de vreemdelingenwet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering, de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Ook uit deze bepaling blijkt dat de minister of zijn gemachtigde bij de afgifte van het bevel in concreto dient te beoordelen of er elementen zijn die de afgifte van het bevel verhinderen, en dit uit hoofde van een norm in de vreemdelingenwet zelf. Geen enkele bepaling uit de vreemdelingenwet laat toe te besluiten dat wat betreft de toepassing van artikel 74/13 een onderscheid moet worden gemaakt tussen de gevallen waarin een bevel “moet” worden afgegeven (artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° en 12°) en de gevallen waarin een bevel “kan” worden afgegeven (artikel 7, eerste lid, 3°, 4°, 6°, 7°, 8°, 9°, 10°). Ook hieruit volgt dat het bestuur de situatie in concreto dient te appreciëren, wat een volledig gebonden bevoegdheid uitsluit.

De Raad van State oordeelde met betrekking tot artikel 74/13 van de vreemdelingenwet in zijn arresten met nrs. 231.443 en 231.444 van 4 juni 2015 dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen terecht had gesteld “que la compétence de la partie requérante n'était pas entièrement liée et que l'exception d'irrecevabilité qu'elle avait soulevée, n'était pas fondée.” [dat de bevoegdheid van de verzoekende partij (in cassatie) niet geheel gebonden was en dat de exceptie van onontvankelijkheid niet gegrond was]. Ook in zijn arrest nr. 231.762 van 26 juni 2015 oordeelde de Raad van State dat de bevoegdheid ex artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet niet geheel gebonden was, aangezien de verwerende partij kan afzien van de afgifte van een bevel wanneer dit de grondrechten van de betrokken vreemdeling zou miskennen. Zulks kan niet enkel blijken wanneer een “hogere” norm wordt aangevoerd, doch ook uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, dat nauw verband houdt met hogere rechtsnormen en dat de omzetting in het nationale recht vormt van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven.

De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten is geen antwoord op enige verblijfsaanvraag, zodat het bestuur zich er wel degelijk van kan onthouden een bevel af te geven. De verplichting om rekening te houden met de in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vermelde belangen houdt in dat zij, bij haar beslissing om een bevel af te geven, actueel en ex nunc een afweging moet maken van de belangen van de betrokken vreemdeling. Er kan aldus niet worden voorgehouden dat de verweerder hoe dan ook in elk geval opnieuw een bevel zal afgeven” (wij onderlijnen) (RvV, nr. 200 810 van 8 maart 2018).

Aangezien het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten geen gebonden bevoegdheid is, had verwerende partij in casu rekening moeten houden met een eventuele schending van de grondrechten van verzoekster, en in het bijzonder haar recht tot eerbiediging van haar gezins- en familielevens.

In het voorgaand stuk, werd echter aangetoond dat het privé- en gezinsleven van verzoekster, onder andere beschermd door artikel 8 van het EVRM, niet geëerbiedigd werd, aangezien een terugkeer van verzoekster naar Iran een onevenredige inbreuk zal inhouden op haar recht op privé- en gezinsleven. In dergelijke omstandigheden kon verwerende partij geen bevel om het grondgebied te verlaten nemen jegens verzoekster.

Bijgevolg schendt verwerende partij artikelen 7 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 en de beginselen van behoorlijk bestuur, onder andere de algemene beginselen van redelijkheid en van zorgvuldigheid.”

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan dit bevel is genomen. De beslissing motiveert dat aan de verzoekende partij een bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet omdat zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten, waarbij wordt verduidelijkt dat zij niet in het bezit is van een geldig paspoort en van een geldig visum of

een geldige verblijfstitel op het moment van haar arrestatie, dat zij in het bezit is van een verlopen Iraans paspoort en een verlopen Deense verblijfstitel. Voorts wordt gemotiveerd dat de verzoekende partij een huwelijksdossier met een Belgisch onderdaan indiende, dat haar intentie om te huwen haar geen automatisch recht op een verblijf geeft, dat er geconcludeerd kan worden dat een terugkeer naar Iran geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt, dat zowel zij als haar partner wisten dat het gezinsleven in België - gelet op de illegale verblijfssituatie in België van de verzoekende partij - vanaf het begin precair was, dat de verzoekende partij verklaart geen minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen, dat een schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM niet aannemelijk wordt gemaakt en dat de gemachtigde bijgevolg in zijn verwijderingsbeslissing rekening heeft gehouden met de bepalingen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Daar waar de verzoekende partij stelt dat uit de redenering en de motivering van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat het onderzoek naar een mogelijke inmenging van de maatregel op haar privé- en gezinsleven volstrekt ontoereikend is, dat de bestreden beslissing, hoewel het theoretische overwegingen vermeldt, geen enkele informatie biedt over de *in concreto* elementen van de zaak waarmee de verwerende partij rekening had moeten houden, dat de verwerende partij met geen woord rept over de identiteit van haar partner, over hun concrete liefdesrelatie, over de duur van hun relatie, over het feit dat zij hier concrete toekomstplannen hebben en over het feit dat zij vandaag vrienden heeft in België, dat zij de motieven van de bestreden beslissing dan ook niet kan begrijpen, verwijst de Raad naar hetgeen uiteengezet wordt in de punten 2.7. en 2.11.

De verzoekende partij maakt aldus niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet, wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.3. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, zodat het middel wordt bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.4. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de artikelen 7 en 74/13 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

2.5. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie. 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins/privé-leven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (cf. RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

2.6. De verzoekende partij licht met een feitelijk betoog haar gezinsleven in België toe, met name dat zij en de heer V.D.W., een Belgisch onderdaan, elkaar sinds de lente van 2020 kennen en sindsdien een liefdesrelatie onderhouden, dat zij sinds de lente van 2020 gelukkig samenleven in het huis van de heer V.D.W., dat het duurzaam karakter van hun relatie niet betwist kan worden onder andere op basis van de documenten die zij neerlegt in het kader van de huidige procedure, dat zij in tussentijd besloten om hun liefdesrelatie te officialiseren en op 15 januari 2022 een huwelijksverklaring hebben afgelegd voor het gemeentebestuur van S. en dat het huwelijk werd vastgesteld op 1 juni 2022. Zij meent dat er voldoende elementen zijn om aan te nemen dat zij een gezinsleven heeft in België.

2.7. Zoals de verzoekende partij in haar verzoekschrift voorhoudt, blijkt uit de bestreden beslissing dat de verwerende partij het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven tussen de verzoekende partij en haar partner niet betwist. In de bestreden beslissing wordt immers overgegaan tot een belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM, met name als volgt:

“Betrokkene diende een huwelijksdossier met een Belgisch onderdaan, haar intentie om te huwen geeft haar niet automatisch recht op een verblijf. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Iran geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. Zowel betrokkene als haar partner wisten dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België.”

De verzoekende partij kan aldus niet voorhouden dat de verwerende partij met geen woord rept over hun "concrete liefdesrelatie" en het feit dat zij en haar partner hier concrete toekomstplannen hebben, daar de verwerende partij uitdrukkelijk motiveert over hun intentie om te huwen, minstens verduidelijkt de verzoekende partij niet welke elementen van hun concrete liefdesrelatie en welke toekomstplannen anders dan de intentie om te huwen de verwerende partij ten onrechte niet heeft meegenomen in de belangenafweging. Nu het bestaan van de relatie tussen de verzoekende partij en haar partner niet wordt

betwist, toont de verzoekende partij geenszins aan om welke reden de verwerende partij de duur van de relatie tussen haar en haar partner of de identiteit van haar partner diende te vermelden, minstens verduidelijkt zij niet waarom de belangenafweging onzorgvuldig of niet deugdelijk zou zijn door het niet vermelden van de duur van de relatie of de identiteit van de partner. De verzoekende partij toont geenszins aan dat het expliciet vermelden en/of in overweging nemen van deze elementen, had kunnen leiden tot een ander besluit.

Gelet op het voorgaande kan de verzoekende partij niet worden gevolgd waar zij stelt dat de bestreden beslissing geen enkele informatie biedt over de *in concreto* elementen van de zaak waarmee verwerende partij rekening had moeten houden of dat de verwerende partij haar concrete situatie met haar partner buiten beschouwing heeft gelaten. Immers wordt rekening gehouden met de relatie van de verzoekende partij, haar voornemen om te huwen en het feit dat het gezinsleven van de verzoekende partij van in het begin precair was gelet op haar illegale verblijfsstatus. Uit de bestreden beslissing blijkt dat “*de verwerende partij daadwerkelijk een afweging heeft uitgevoerd van de betrokken belangen*”, minstens maakt de verzoekende partij het tegendeel niet aannemelijk.

De verzoekende partij toont met haar betoog geenszins aan dat voormelde belangenafweging foutief, onzorgvuldig, kennelijke onredelijk of in strijd met artikel 8 van het EVRM is, noch dat de motieven niet voldoende zijn om het bevel om het grondgebied te verlaten te rechtvaardigen.

2.8. De Raad merkt nog op het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet onderzocht worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

In deze zaak betreft het een situatie van eerste toelating.

Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. Het betoog van de verzoekende partij dat er geen argument of element van openbare orde is die haar verwijdering noodzakelijk zou maken, dat zij geen enkel gevaar vormt voor de openbare orde, dat de bestreden beslissing dus niet noodzakelijk is om één van de legitieme doelstellingen van artikel 8 van het EVRM na te streven, is in die zin dan ook niet dienstig. *In casu* moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, §37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014,

Jeunesse/Nederland (GK), §§ 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zoals *in casu* zoals ook wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

De Raad wijst er op dat de bestreden beslissing geen absoluut verbod inhoudt voor de verzoekende partij om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven nadat zij zich in het bezit heeft gesteld van de documenten die vereist zijn om tot binnenkomst en/of verblijf in het Rijk te worden toegelaten. De bestreden beslissing heeft bijgevolg slechts een tijdelijke scheiding van haar partner tot gevolg gedurende dewelke de verzoekende partij haar situatie kan regulariseren teneinde reglementair België binnen te komen. Een tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort bovendien het gezins- en privéleven van de verzoekende partij niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228)

Wat de intentie tot huwen betreft, wijst de Raad erop, zoals ook aangegeven in de bestreden beslissing, dat deze intentie de verzoekende partij niet automatisch een recht op verblijf geeft. Er dient te worden benadrukt dat de bestreden beslissing de verzoekende partij niet verhindert om, van zodra zij zich in het herkomstland in het bezit heeft doen stellen van de vereiste reis- en verblijfsdocumenten, terug te keren naar België en hier bij haar partner te verblijven. De verzoekende partij kan verzoeken om het vereiste visum om dit huwelijk af te sluiten in België. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoekende partij niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228). De bestreden beslissing verhindert daarnaast ook een huwelijk in het land van herkomst niet.

Gelet op het voorgaande kan de verzoekende partij dan ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat de bestreden beslissing een onevenredige inbreuk inhoudt op haar gezins- en privéleven aangezien zij en haar partner niet meer in de mogelijkheid zullen zijn om te trouwen en nadien definitief herenigd te worden op basis van een gezinshereniging, dat zij zonder huwelijk of wettelijke samenwoning onmogelijk haar situatie zal kunnen regulariseren om reglementair naar België te kunnen komen voor een lang verblijf. Dit geldt des te meer nu haar raadsman ter terechtzitting bevestigt dat de verzoekende partij op 1 juni 2022 in het huwelijk trad met haar partner en op 13 juni 2022 een aanvraag gezinshereniging heeft ingediend.

2.9. Geheel ten overvloede wijst de Raad er nog op dat de verzoekende partij niet aantoont dat haar partner in de onmogelijkheid zou verkeren haar te vergezellen naar of te bezoeken in het land van herkomst, noch dat zij geen contact kunnen onderhouden via de moderne communicatiemiddelen. Door louter te beweren dat het waarschijnlijk is dat, indien de bestreden beslissing uitgevoerd zou worden, zij en de heer V.D.W. verschillende maanden of jaren geschieden zullen moeten leven, maakt zij geenszins aannemelijk dat het voor haar partner onmogelijk zou zijn haar naar haar land van herkomst of gewoonlijk verblijf te vergezellen en aldaar hun leven opnieuw op te bouwen of verder te zetten, nog minder toont zij aan dat het voor haar partner onmogelijk zou zijn haar naar haar land van herkomst of gewoonlijk verblijf te vergezellen tijdens de duur nodig om haar situatie te regulariseren teneinde reglementair België binnen te komen. De loutere wens om in België het gezinsleven verder te zetten doet aan voormelde vaststellingen geen afbreuk. De Raad wijst erop dat artikel 8 van het EVRM immers niet zo kan worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan. In dit verband merkt de Raad op dat het een kenmerk is van een grensoverschrijdende relatie dat één van de partners in een land moet gaan leven waarin hij niet is opgegroeid en/of mindere banden heeft dan de andere partner en/of mindere banden heeft in vergelijking met het land van verblijf of nationaliteit. De verzoekende partij voert geen concrete hinderpalen aan om het voortgehouden gezinsleven elders te voeren.

2.10. In de mate dat de verzoekende partij voorhoudt dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat de verwerende partij op de hoogte was van alle concrete elementen van de zaak bij het nemen van beslissing, onder andere dat zij verschillende familieleden heeft die in België verblijven, kan de Raad slechts vaststellen dat de verzoekende partij nalaat concreet toe te lichten wie die familieleden zijn en aldus geen beschermingswaardig gezinsleven met die familieleden in de zin van artikel 8 van het EVRM aannemelijk maakt, zodat het betoog dat de verwerende partij de familiebanden buiten beschouwing heeft gelaten, dat de verwerende partij hiernaar ook geen concreet onderzoek heeft gevoerd, dat de verwerende partij bijgevolg de gevolgen van een eventuele verwijdering onmogelijk concreet heeft kunnen analyseren, rekening houdend met alle elementen van de zaak, aangezien zij van deze elementen gewoonweg niet op de hoogte was, niet dienstig is.

2.11. Wanneer er voorts een risico van schending van het respect voor het privéleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privéleven bestaat in de zin van het EVRM, vooreerst te onderzoeken of de verzoekende partij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privéleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'privéleven' niet. Het is een autonoom begrip, dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Betreffende het aangevoerde privéleven, wijst de Raad erop dat de Raad van State reeds meermaals heeft geoordeeld dat gewone sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 van het EVRM (RvS 14 november 2005, nr. 151.290 en RvS 15 februari 2005, nr. 140.615). De Raad van State stelde ook in het arrest nr. 140.615 van 15 februari 2005 dat de gewone opbouw van sociale relaties niet volstaat om te besluiten tot een schending van artikel 8 van het EVRM. Het sociaal en economisch welzijn dat een vreemdeling zou hebben opgebouwd op het Belgische grondgebied wordt verder volgens het arrest nr. 166.620 van de Raad van State van 12 januari 2007 niet beschermd door artikel 8 van het EVRM.

Wat haar privéleven betreft, stelt de verzoekende partij dat zij sinds meer dan twee jaar onafgebroken in België verblijft, dat zij relaties onderhoudt met andere Belgische onderdanen, onder andere de ouders van de heer V.D.W., maar ook met de gezamenlijke vrienden en kennissen van haar en haar partner, dat dit wordt bevestigd door de getuigenissen die zij neerlegt.

De verzoekende partij toont met een dergelijk betoog en het voorleggen van getuigenverklaringen niet aan dat de door haar opgebouwde sociale relaties tijdens haar verblijf in België van die aard en intensiteit zijn dat zij, *in casu*, onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen en dat er sprake is van een beschermingswaardig privéleven. Door verder te betogen dat zij sinds meer dan twee jaar onafgebroken in België verblijft, toont de verzoekende partij evenmin een beschermingswaardig privéleven aan. Zij toont immers geenszins *in concreto* een integratie aan van een dusdanige intensiteit dat ze een beschermingswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vormt.

Daar de verzoekende partij het voorhanden zijn van een beschermingswaardig privéleven niet aantoonde, blijkt geenszins dat de verwerende partij gehouden was om hiermee rekening te houden of hierover te motiveren.

Nu het bestaan van een beschermingswaardig privéleven niet aannemelijk wordt gemaakt, diende en dient dit niet in overweging te worden genomen en diende en dient niet te worden overgegaan tot een belangenafweging in het kader van artikel 8 van het EVRM.

De Raad wijst er dan ook geheel ten overvloede op dat de bescherming van artikel 8 van het EVRM voornamelijk bedoeld is om de persoonlijke ontwikkeling, zonder inmenging van buitenaf, te verzekeren van ieder individu in zijn relaties met anderen (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 83). Het EHRM oordeelde in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het

legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte (EHRM 8 april 2008, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk). Enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden kan een privéleven dat tot stand is gekomen in illegaal/precair verblijf aanleiding geven tot een positieve verplichting (EHRM 4 december 2012, Butt t. Noorwegen).

De verzoekende partij – die nooit een definitieve toelating heeft gekregen om in België te verblijven – toont met het enkel verwijzen naar een privéleven in België geenszins aan dat er zeer uitzonderlijke omstandigheden zijn waardoor haar privéleven alsnog had dienen te leiden tot een positieve verplichting, zoals hoger omschreven. Door louter te wijzen op een recht op een privéleven, maakt zij niet aannemelijk dat zij haar privéleven niet zou kunnen verderzetten in het land van herkomst.

2.12. Gelet op het voorgaande maakt de verzoekende partij aldus niet aannemelijk dat het onderzoek dat de verwerende partij in het licht van artikel 8 van het EVRM heeft geleverd *“duidelijk onvoldoende”* of *“volstrekt ontoereikend”* is noch dat haar privé- en gezinsleven *“niet geëerbiedigd werd, aangezien een terugkeer (...) naar Iran een onevenredige inbreuk zal inhouden op haar recht op privé- en gezinsleven”*.

2.13. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.14. Aangezien artikel 7 van het Handvest rechten bevat die overeenstemmen met die welke worden gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM en dus aan artikel 7 van het Handvest dezelfde inhoud en reikwijdte dient te worden toegekend als aan artikel 8, eerste lid, van het EVRM, zoals uitgelegd in de rechtspraak van het EHRM (HvJ, 5 oktober 2010, C-400/10; HvJ 15 november 2011, C-256/11, Dereci), kan ook een schending van artikel 7 van het Handvest niet worden aangenomen.

2.15. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet heeft zodoende betrekking op beslissingen tot verwijdering. Het is niet betwist dat het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, dat werd getroffen met toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, een beslissing tot verwijdering uitmaakt in de zin van de artikelen 1, 6° en 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn en dient richtlijnconform te worden toegepast.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals deze onder meer voortvloeien uit de artikelen 3 en 8 van het EVRM (EHRM 31 januari 2006, nr. 50435/99, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland*, EHRM 30 juli 2013, nr. 948/12, *Berisha v. Zwitserland*, par. 51 met verwijzing naar EHRM, Grote Kamer, 6 juli 2010, nr. 41615/07, *Neulinger en Shuruk v. Zwitserland*, par. 135; EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, *Paposhvili v. België*, par. 144).

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet maakt een individueel onderzoek noodzakelijk, zodat wordt gewaarborgd dat het bestuur bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

Het gegeven dat artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet in beginsel voorziet in een gebonden bevoegdheid tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, stelt de verwerende partij niet vrij van deze verplichting, haar opgelegd door de Europese wetgever. Er kan worden aangenomen dat de verplichting, opgelegd in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, ook net tot doel heeft te vermijden dat vreemdelingen worden uitgewezen in strijd met hogere rechtsnormen, situatie waarin de gebonden bevoegdheid niet meer geldt.

2.16. De verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij *in casu* rekening had moeten houden met een eventuele schending van haar grondrechten, in het bijzonder haar recht tot eerbieding van haar gezins- en familieleven.

Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij een onderzoek heeft gevoerd naar de feitelijke situatie van de verzoekende partij en dat daarbij een afweging werd gemaakt van haar familiale belangen.

Zoals uiteengezet in punt 2.7 toont de verzoekende partij niet aan dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening hield met het gezins- en familieleven van de verzoekende partij. De verzoekende partij haalt geen elementen aan waarmee de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden.

2.17. Omtrent het hoger belang van het kind en de gezondheidstoestand van de verzoekende partij wordt in bestreden beslissing gemotiveerd als volgt: *“Betrokkene verklaart niet minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben.”*

De verzoekende partij maakt ter gelegenheid van haar verzoekschrift niet aannemelijk dat deze motieven foutief, onzorgvuldig dan wel kennelijk onredelijk zijn. Zij toont niet aan dat zij minderjarig is of minderjarige kinderen heeft in België, zodat zij niet aannemelijk maakt dat de verwerende partij gehouden was rekening te houden met het hoger belang van het kind. Evenmin haalt de verzoekende partij betreffende haar persoonlijke gezondheidstoestand elementen aan waarmee de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden.

2.18. Er kan dan ook niet worden vastgesteld dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing niet zou zijn tegemoet gekomen aan de verplichtingen die voortvloeien uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Waar de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn, wordt erop gewezen dat dit artikel is omgezet in de Belgische wetgeving, met name in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Particulieren kunnen na de omzetting van een richtlijn slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13; RvS 2 april 2003, nr. 117.877). De verzoekende partij toont dit niet aan en kan zich dus niet rechtstreeks op de schending van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn beroepen.

2.19. De verzoekende partij verwijst naar de omzendbrief van 17 september 2013 betreffende de gegevensuitwisseling tussen de ambtenaren van de burgerlijke stand en de dienst vreemdelingenzaken ter gelegenheid van een huwelijksaangifte of een verklaring van een wettelijke samenwoning van een vreemdeling in illegaal of precair verblijf en stelt dat die uitdrukkelijk bepaalt dat er niet kan worden overgegaan tot de uitvoering van een bevel om het grondgebied te verlaten jegens een persoon die een huwelijksverklaring heeft afgelegd in België totdat er een beslissing genomen wordt door de ambtenaar van de burgerlijke stand betreffende de voltrekking van het huwelijk of totdat het huwelijk voltrokken is, dat deze maatregel in de praktijk werd ingevoerd om te voorkomen dat een persoon naar zijn land van herkomst teruggestuurd zou worden tijdens het onderzoek dat uitgevoerd wordt door de ambtenaar van de burgerlijke stand en de procureur des Konings, dat dit onderzoek inderdaad wordt uitgevoerd dankzij verschillende onderzoeksmaatregelen die noodzakelijkerwijs behoeven dat de persoon zich op het Belgisch grondgebied zou bevinden, onder andere een woonstcontrole en een verhoor bij de politie, dat zonder de aanwezigheid van de vreemdeling op het Belgisch grondgebied de procureur des Konings geen onderzoek kan uitvoeren en geen advies kan gunnen en de voltrekking van het huwelijk wordt geweigerd, dat dit echter een flagrante inmenging is in het privé- en familieleven van de betrokkenen, reden waarom deze maatregel door de omzendbrief van 17 september 2013 ook werd ingevoerd. Zij betoogt dat zij een huwelijksverklaring heeft afgelegd met haar partner maar het huwelijk nog niet werd voltrokken en dat zij bijgevolg onder de bescherming van de omzendbrief van 17 september 2013 valt, aangezien haar verwijdering zal impliceren dat zij niet zal kunnen trouwen in België. De Raad merkt vooreerst op dat in voornoemde omzendbrief niet gelezen kan worden dat in geval van een huwelijksaangifte geen bevel om het grondgebied te verlaten kan worden afgegeven, maar enkel dat de betrokkene tijdelijk is beschermd tegen een gedwongen verwijdering. De bestreden beslissing houdt geenszins een gedwongen verwijdering in. Het betoog van de verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, te meer nu omzendbrieven geen dwingende regels kunnen toevoegen aan de wet en de in omzendbrieven vervatte onderrichtingen op zich niet juridisch afdwingbaar zijn (RvS 13 februari 2002, nr. 103.532; RvS 3 maart 2003, nr. 116.627). De Raad stelt verder vast dat de verzoekende partij

niet langer een belang heeft bij voorgaand betoog nu uit het administratief dossier blijkt dat de procureur des Konings op 7 april 2022 een positief advies omtrent het voorgenomen huwelijk heeft verschaft en de raadsman van de verzoekende partij ter terechtzitting bevestigd heeft dat de verzoekende partij en haar partner op 1 juni 2022 in het huwelijk traden.

2.20. Artikel 12 van het EVRM luidt als volgt: “*Mannen en vrouwen van huwbare leeftijd hebben het recht te huwen en een gezin te stichten volgens de nationale wetten die de uitoefening van dit recht beheersen.*”

De bestreden beslissing verhindert geenszins, zoals reeds *supra* uiteengezet, dat de verzoekende partij en haar partner in het huwelijk treden en een gezin stichten. De verzoekende partij heeft bovendien niet langer een belang bij haar betoog dat zij en haar partner door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing niet meer in de mogelijkheid zullen zijn om te trouwen, nu haar raadsman ter terechtzitting heeft bevestigd dat zij op 1 juni 2022 in het huwelijk traden.

2.21. De schending van artikel 12 van het EVRM wordt door de verzoekende partij niet aannemelijk gemaakt.

2.22. Daar de verzoekende partij niet concreet aannemelijk maakt dat enige hogere rechtsnorm zou verhinderen dat de gemachtigde toepassing maakte van de bepalingen van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet om de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en het niet ter discussie staat dat de verzoekende partij niet in het bezit was van een geldig paspoort en van een geldig visum of een geldige verblijfstitel op het moment van haar arrestatie, kan niet worden besloten dat artikel 7 van de Vreemdelingenwet *in casu* is geschonden.

2.23. Rekening houdend met wat voorafgaat, maakt de verzoekende partij met haar betoog niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze. Er blijkt niet dat enige relevante omstandigheid die haar situatie kenmerkt ten onrechte niet in rekening is gebracht op het ogenblik van het nemen van de beslissing. Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel blijkt niet.

De beschouwingen van de verzoekende partij laten evenmin toe de schending van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur vast te stellen.

2.24. Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien september tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

N. VERMANDER